VASILE ANDRU – TERAPIA DESTINULUI

de Răzvan A. Petre

VASILE ANDRU – scriitor, om de largă respiraţie culturală, înţelept care ne revelează esenţa spiritualităţii universale. Om îmbunătăţit, îndrumător spiritual, reper al salvării neamului, discret şi nepartizan. Cărţile sale sapienţiale sunt binecuvântările pe care le împarte poporului de cititori avizi de mângâierea Duhului.

Site oficial: www.vasileandru.ro

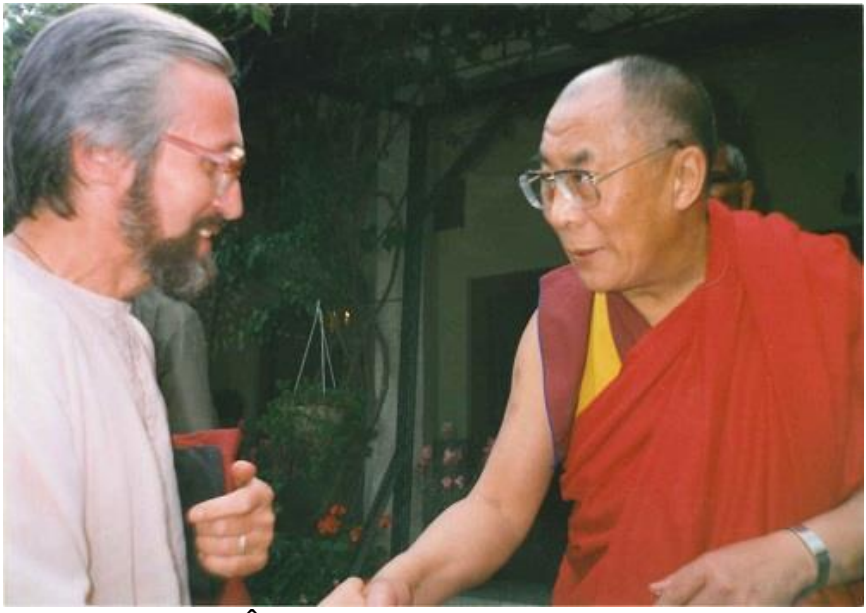

***Vasile Andru*: "În preajma lui *Dalai-Lama* am simţit bucuria unei promovări în har".** (sursa video a citatului)

« Vasile Andru este unul dintre acei oameni rari, luminoşi, puternici în spirit şi în duh, în prezenţa cărora viaţa capătă sens şi semnificaţie.

"Nu am fost un scriitor dizident ci un blând nonconformist. Nonconformismul meu ştia să ocolească rigorile cenzurii. Am descoperit felul de a trăi normal şi în comunism, pe o planetă cu multe adversităţi. Am ştiut că nu am venit pe o planetă uşoară, unde omul nu a huzurit, nu s-a adaptat uşor. Când m-am trezit în plină dictatură, m-am adaptat acestei teorii."

Poartă în fiinţa domniei sale marile întâlniri cu marii învăţaţi, preoţi, asceţi, fiinţe sporitoare în duh din toate colţurile planetei.

Crede că românii au fost feriţi de extreme mistice şi ştie că marile personalităţi harismatice din spaţiul carpato-danubian nu sunt cunoscute, nici valorizate. (n.n. – un exemplu elocvent este chiar domnia sa!)

"Încerc să elaborez şi să sistematizez arta românească de a trăi, pentru a deveni un bun conştient. Cum poţi să fii folositor celor din jur? Oferindu-le o soluţie de vindecare, luminându-i. Literatura care valorizează această sugestie este sporitoare şi are şansă de durată." »

(sursa paragrafelor de mai sus)

TERAPIA DESTINULUI, de Vasile Andru *fragmente alese*

DEFINIŢII LA DESTIN. O primă definiţie a destinului s-a conturat mai sus: Destinul este acţiune.

Sunt două feluri de acţiuni: una pe care o faci cu ştirea ta, alta pe care o faci fără ştirea ta.

Observă-ţi acţiunea şi vei avea o primă imagine a destinului tău.

Acţiunea conştientă evoluează spre slujirea semenului şi spre detaşarea de fructul lucrului tău. Maximum de conştienţă este "slujirea".

Acţiunea inconştientă se cheamă siluire, poftă bolnăvicioasă, smulgerea şi înhăţarea lacomă, asuprirea şi suprimarea semenului pentru beneficii materiale, egotice, nevrotice. Maximum de inconştienţă este siluirea atroce sau rafinată a semenului.

Drama umană se joacă între siluire şi slujire. Siluitorii împărţesc bogăţia pământului şi produc cumplite frustrări. Slujitorii sunt puţini, dar aproape destui ca să se evite asfixia noetică, şi aproape destui ca să menţină speranţa în salvarea omului.

Prima acţiune, cea conştientă aşadar, se va numi "alegere proprie". A doua se va numi "înrobire", căci inconştienţa este o damnare şi o lăsare în voia unor *legări* care vin dinspre *ereditate* şi din *căderile actuale. (*p.16)

Terapie? — Va trebui să punem mai întâi diagnosticul.

Care este răul principal de care "suferă" destinul omului? Ce avem de vindecat în destinul personal şi al speţei?

Răul sorţii este *akedia.* Omenirea toată are, la rădăcină, acest

morb, *akedia.* Cuvântul grecesc *akedia* înseamnă "tânjire". Sau: Oboseală, tendinţă de a renunţa. "Sete de repaos", zice poetul.

Akedia este un aspect al *pulsiunii morţii.* Ar putea fi raportată şi la amprenta psihică a "păcatului originar". Este vorba de nostalgia profundă, inconştientă, după un paradis nu pierdut, ci imposibil.

Buddha numeşte maladia speţei umane *dukkha.* Asta înseamnă "durere, apăsare". Este acelaşi lucru ca şi *akedia,* doar că spus în sanskrită şi în pali. Este vorba de o suferinţă inconştientă, care se manifestă ca o incapacitate de a te bucura că trăieşti: este altceva decât o depresie psihică: este o teamă ontică. Noi am propus în româneşte termenul: *insatisfacţia de a trăi.* Acesta e răul necunoscut nouă, dar activ lăuntric, de la el provin erorile şi eşecul fiinţei. Iar contracararea şi vindecarea lui aduc soartă bună. (p.19)

Ca mintea să se elibereze de impurităţi şi să dobândească atributul clarităţii şi darul slujirii este un drum lung, drumul de la agitaţie la linişte. Tăierea acţiunii haotice este imobilitatea.

Aceasta-i prima terapie (integrală, pe care o numim şi *medeor).* Într-o zi hotărăşti să te smulgi din mecanica existentei, din rostogolirea voii. Şi te opreşti. Este un mod de a interveni în soartă, întrerupând acţiunea fizică şi psihică, înţelegând că prin aceasta întrerupi zumzetul impurităţilor. Experimentezi oprirea. Faci experienţa stabilităţii. În loc de voia personală, facă-se voia Lui. Şi atunci, e ca şi cum l-ai vindeca pe omul care ai fost tu, renăscând.

Cum se începe? Iată cele trei reguli. Observă stabilitatea trupului şi va urma stabilitatea minţii. Prelungeşte stabilitatea minţii şi va urma claritatea deplină. Repetă ritmic claritatea deplină pentru ca înnoirea să se fixeze. "Şi toate ţi se vor adăuga ţie!".

Stabilitatea este prima iluminare. (p.20)

FĂ O FIŞĂ DE LUMINI, despre tine astăzi. Observă-te singur, sau caută un specialist. Dacă ai impasuri grave, îl vei găsi.

Auto-cunoaşterea cere sondare fără ipocrizie şi fără gâdilare de sine. Aroganţa este o boală a celor născuţi din părinţi obosiţi, o boală *yang.*

Mikio Kushi distinge între boli *yin* şi boli *yang,* adică între schizofrenie şi egocentrism. În fişa ta de lumini notează spre ce

înclină maladia sorţii tale. Bolnavii *yin* sunt dezlânaţi şi risipitori, şi au tendinţa de a minţi. Minciuna este o defensă, o risipă... Bolnavii *yang* sunt egoişti, zgârciţi, intelectualişti! Sinceritatea lor este o ofensivă, un atac.

Autocunoaşterea este *trezia.*

Suntem atât de departe de perfecţiune! zice înţeleptul.

Mai precis *suntem departe de noi înşine,* căci perfecţiunea ta eşti tu însuţi – tu cel ascuns şi cel distorsionat de agitaţie, de mânie, de spaime, de dorinţe.

Dar într-o zi vei spune socratic: Tot ce posedaţi voi mă face fericit, pentru că îmi arată câte lucruri îmi sunt mie inutile în viată! (p.22)

Pripeala e de la Lucifer, spontaneitatea este de la înger. Până ce vei dobândi spontaneitate, exersează tăcerea. Mintea ta de pe urmă este bună de pus la lucru. Nu chiar ca şi chinezii, ci măcar pe trei sferturi. Amânarea reacţiei la stimul înseamnă îmbunătăţirea răspunsului.

Iertarea înseamnă strălucirea răspunsului.

Întâi iartă şi abia apoi judecă. Şi va fi o sentinţă dreaptă.

Tu fă-ţi lumină, nu-ţi fă dreptate.

*

Iertarea "adversarului" este o terapie. Te vindeci pe tine, dizolvând toxina psihică a obidei. Îl vindeci pe "adversar" punându-l într-o relaţie scurtă şi vie cu Dumnezeu, prin tine.

Nu trece cu vederea că am spus "adversar" între ghilimele. Pentru că nu există adversari, ci numai nevroze. (p.23)

Am un prieten doctor, care se ocupă cu astrologia, ştiinţific şi inspirat. Când are cazuri dificile, întocmeşte astrograma pacientului. Acest lucru îl ajută la diagnosticul de diferenţiere şi la tratament.

Într-o zi el mi-a arătat astrograma unei paciente. O astrogramă catastrofală, din care reieşeau situaţii planetare teribile. Ascendentul era atacat mortal, la fel astrul vieţii.

Câteva opoziţii şi careuri. Cifrele cu evoluţia polilor magnetici marcau epuizarea urgentă a sufletului.

Ce părere ai? m-a întrebat.

I-am răspuns că aşa arată astrograma unui om care nu mai este.

Exact! a spus el. Este astrograma unui om potenţial mort la trei zile după naştere. Vezi gradele de slăbire ale axelor vitale. Persoana în cauză trebuia să fie moartă după trei zile de la naştere.

Persoana este în viaţă. Doctorul a stat de vorbă cu ea (are vreo 45 de ani) şi, surâzător, pacienta i-a mărturisit că ar fi trebuit să moară după trei zile. La maternitatea unde s-a născut, a avut loc o epidemie necruţătoare şi toţi copiii născuţi în aceeaşi zi cu ea au murit.

Adică destinul a fost prescris în cerul astral, sau nu prescris, ci determinat. Era o combinaţie astrală a morţii, şi au murit vreo zece copii. A scăpat doar unul din ei. Această excepţie ne spune că a mai existat un factor neştiut de noi, în afara influenţelor calculate. A fost poate o stea protectoare mai îndepărtată, neluată în calcule. Sau a fost o informaţie pozitivă specială, din memoria fiinţei: un înger protector.

Mai este necesară o relativizare. Omul de astăzi dobândeşte o relativă autonomie faţă de influenţele astrale. Omul din antichitate era mai vulnerabil, neocortexul apărător era mai slab. Asupra lui influenţele fine – lumină, câmpuri magnetice, presiuni specifice – lucrau puternic, pentru că acel om era dependent de inconştient, la discreţia unor emoţii răscolitoare.

Inconştientul este locul aburos de sensibil unde cosmosul se vesteşte în om. Creierul vechi, creierul olfactiv, mezocefalul erau foarte active la omul antic. Acolo se traduc în voia lor influenţele astrale. Civilizaţia, cunoaşterea anexează conţinuturi vechi la creierul nou, extind neocortexul, restrâng ravagiile creierului vechi. Neocortexul ne face mai nesimţiţi, dar ne protejează de stihii. Prin extinderea raţionalului, intuiţia se opacizează, ochiul pineal se opacizează. Percepţia pineală era privilegiul omului naturii, privilegiul comunicării prin empatie: dar ea cauza şi riscuri, ale exploziilor emoţionale, care apoi expuneau la influenţe negative. (p.25-26)

Măştile lui Dumnezeu se schimbă în funcţie de gradul de a ne apropia de El.

Pentru omul primitiv, pentru copil, Dumnezeu este un moş cu barbă. El poartă masca unui Pater arhetipal. Tatăl arhetipal are barbă, este puternic, este drept, înţelept, bun.

"Bunul" Dumnezeu: Fiinţa Supremă, Puterea Supremă ia masca unui părinte, cu atributele sale. Dumnezeu primeşte, în mintea omului, o mască concretă, o faţă, o fire de Om-tată.

Într-o fază avansată a civilizaţiei, Dumnezeu a fost perceput ca Logos, ca puterea Duhului, conştiinţă supremă: măşti succesive, tot mai fine. Dar încă materiale.

"Conştiinţa supremă" este masca-de-gând atribuită lui Dumnezeu.

În zilele noastre s-a spus: Dumnezeu este energie supremă. Tot o mască: mască de protoni în stare pură, de prana pură...

S-a mai spus: Dumnezeu este dragoste, beatitudinea, iubirea fără margini faţă de toată creaţiunea: iată masca cea mai fină, dematerializată, sub care Dumnezeu devine chiar perceptibil.

Orice mască am aplica pe faţa lui Dumnezeu, El rămâne imposibil de înţeles prin mască. Mintea îi dă totuşi măşti ingenioase, pentru că mintea lucrează prin forme, prin şabloane, prin arhetipuri, şi nu poate altfel să şi-L apropie.

Numai experienţa mistică atinge esenţa, dincolo de mască.

Pentru cel care trăieşte uniunea mistică, Dumnezeu este rugăciunea. (p.42-43)

IMPURITATEA NAŞTE MONŞTRII

Mijloace *chimice* pentru producerea rupturii de nivel. Există iniţieri care se bazează pe halucinogene. Paradisuri artificiale vor crea, în mintea ucenicului, copia holografică a unor paradisuri reale.

Halucinogenele neutralizează complet neocortexul, şi astfel se deschid prăpăstios spre oceanul inconştientului.

Dacă impurităţile nu sunt arse, dacă abisalul tău nu este purificat prin cele *şase asceze,* contactul cu oceanul inconştientului va fi torturant. În loc de paradis, vei găsi infernul: toate ataşările de care n-ai scăpat prind viaţă sub forme monstruoase.

Ca prevenire a acestei situaţii, taumaturgul Don Juan (întâlnit de Castaneda) însoţeşte iniţierea halocinoleptă prin purificare şi prin iniţiere sapienţială.

Deşi în mâna unui mare taumaturg acest procedeu dă roade, el este în mod cert un atavism, ţine de istoria primitivă a iniţierilor. Scenariile lor se pierd, căci strălucirea lor nu s-a datorat procedeului, ci harului operatorului.

ALTE MIJLOACE DURE. Mijloacele *psihedelice:* dansuri extatice, muzică psihedelică, exerciţii senzoriale combinate, bombardament cu stimuli suprapuşi, excitând cel puţin trei simţuri deodată. Acest ultim mod de "trezie dinspre exterior" a pătruns şi-n baruri, în discoteci.

În Japonia au apărut recent baruri chiar cu acest titlu: "Bar psihedelic", cu muzică pe ritmuri drăceşti, jeturi de lumină, spoturi cromatice, totul studiat pentru a produce un asalt eficient şi de adâncime, răscolitor, asupra creierului vechi. Muzica psihedelică, numită în engleză *virtual drug,* este considerată singurul drog legal...

*

Categoria iniţierilor hipnogene este foarte extinsă. Prin tehnici hipnogene, cortexul este neutralizat sau chiar inhibat complet. Ucenicul este smuls din "latenţa Psi", şi i se activează funcţii extrasenzoriale, care apar la orice om în timpul transei hipnotice.

Dar acestea sunt false iniţieri. Ucenicul nu poate folosi, conştient şi la voinţă, aceste funcţii activate prin transă, ci doar operatorul le poate manevra, exploata. În ucenic (în subiect, mai bine zis, căci el devine un simplu subiect al experienţei) se declanşează într-adevăr calităţi precum clarviziune, telepatie, călătorie, în timp, dedublare astrală; dar numai operatorul poate culege mărturia acestui proces. Subiectul, revenit la trezie, constată că subconştientul său rămâne la fel de închis şi de impenetrabil, dormind sub şapte peceţi.

*

Oricât de impresionante, efectele produse prin practici derivate, sau efectele *activate* din afara subiectului (şocurile maestrului, sugestia sa, recuzita impresionării sau inhibării corticale), se şterg repede, sunt trecătoare. Ele pot lăsa o urmă în mental, o engramă în soartă, dar sensul acelei urme rămâne nestăpânit şi tulbure. (p.69-70)

HALUCINAŢIA ŞI AMPRENTA PSI

Vedeniile iniţiatice, din vis şi din călătoria în "astral", au întotdeauna urmări. Urmări pozitive sau primejdioase. Omul primeşte putere, adică din el explodează o energie pe care o ţinea latentă. Visul se imprimă pe comportamentul ulterior. Simţi imperios nevoia să dai curs "poruncii" din vis.

De aceea, se impun două trebuinţe:

a) să-ţi purifici visele, purificându-te mereu pe tine însuţi; b) să cauţi un cunoscător, confirmat în seria de aur a sistemelor iniţiatice, care să-ţi confirme (sau să infirme) propria ta viziune.

Tocmai pentru că stăpâneşte o mare energie lăuntrică, aşa-zisa iniţiere onirică sau astrală (pe care o numim "iniţiere *sauvage",* adică *sălbatică,* adică fără temei ascetic) trebuie verificată, confirmată şi orientată pozitiv de un cunoscător. Căci sunt şi cazuri ambigui, când apare un cutare "îndrumător" şi dezvoltă un scenariu fantastic despre dobândirea iluminării prin cultul simţurilor sau prin fumul unei ciuperci psihedelice.

Doar un cunoscător poate face deosebire între viziune şi halucinaţie.

O halucinaţie poate ajunge să conducă şi lumea, dar asta este un dezastru.

CARE SUNT PROBELE REALIZĂRII?

Mai întâi vom spune că extazul, deşi stare superioară, nu este semnal de control al desăvârşirii.

Sfânta Tereza din Avila a avut de timpuriu stări de extaz (extaz autentic, în cazul ei!); spre confirmarea valorii acestor stări, ea şi-a consultat duhovnicul. Ea voia să afle dacă extazele ei nu sunt înşelări ale minţii, exaltări şi dezechilibrări emoţionale.

Duhovnicul i-a cerut să evite extazul, să-l controleze, dacă vrea să ajungă la sporirea harului.

Taina iluminării se poate primi într-o secundă. Dar păstrarea stării de mutaţie mentală numită iluminare cere un mod de viaţă radical nou, cere asceză.

Tot ce obţii fără asceză are efect îndoielnic. Exercitarea continuă a celor *trei vrednicii:* gândire bună, vorbire bună, acţiune bună – iată secretul lucrării înalte.

Aceasta sporeşte cele trei daruri tanice pe care le are, latent, orice om: putere, viziune şi desăvârşire. Ele rodesc la cel ce nu

râvneşte să stăpânească lumea, ci să se stăpânească pe sine. (p.79-81)

VIZIUNEA ESTE O EXPERIENŢĂ MISTICĂ. Viziune, vastitate, vacuitate, uniune cu universul: acestea sunt noţiuni ale misticii.

Valoarea viziunilor diferă în funcţie de stratul FIINŢEI (personale sau cosmice) cu care se identifică vizionarul.

Conţinutul viziunilor este grosier sau subtil, personal sau universal, în funcţie de stratul sau "corpul" cu care se identifică.

Pentru cei care se identifică mai ales cu trupul fizic (cei nevindecaţi de dorinţe, pofte, ego) posibilele apariţii "vizionare" vor fi impure, pline de materie grosieră, aducând informaţii din straturile materiale ale organizării lumii.

Pentru cei sporiţi spiritual, identificaţi cu corpul subtil, viziunile vor avea valoare mai mare, se vor hrăni din ecouri despre enigma fiinţei şi a speţei.

Cei care au mintea pură şi au dobândit acces la inconştientul adamic vor avea scenarii universale şi sclipiri profetice.

*

Un îndrumător spiritual îi va spune ucenicului dacă viziunile aceluia au o valoare cathartică, de expulzare a impurităţilor individuale, sau dimpotrivă, au valoare transpersonală.

Viziunea cu semnificaţie cathartică este o explozie de imagini venind din inconştientul personal împovărat de voci ancestrale, de pulsiuni, de gene deviate, din complexe psihice. Este ardere de karma sau de negativitate. Imaginile sunt halucinatorii la cei care au identificări cu straturi grosiere şi blocaje psihice.

La practicienii începători, analiza viziunii, sau în multe cazuri a vedeniei este importantă, pentru a stabili dacă nu este halucinaţie sau delir.

O FALSĂ VIZIUNE, o halucinaţie este exprimarea unui fond nevrotic sau a unei greşite identificări.

Când un om este captivul obsesiei sale şi al suferinţei sale, zicem că el se identifică cu obsesia şi cu suferinţa. El se identifică cu trupul fizic (care este *sediul suferinţei*) şi cu ego-ul. El crede că el este el! sunt identificări greşite.

Practica spirituală, practica *oratio mentis,* meditaţia

corectează identificările greşite. Drumul poate fi fracturat de aruncări de stocuri afective. Dacă te afli pe parcursul contemplaţiei, şi nu eşti vindecat de *ataşări* (sau identificări greşite), şi survine o viziune, – aceea conţine multe elemente halucinatorii. Scenele văzute în asemenea cazuri nu au valoare vizionară, ci, cel mult, pot revela cheia conflictelor psihologice.

ONIRISM, FANTASME ÎNGHETATE. Viziunile însoţesc o credinţă puternică, arzătoare. Credinţa adevărată dizolvă orice frică şi o transformă în dragoste. Dar dacă "credinţa" (între ghilimele!) se află la stadiul *frică,* vedeniile lor vor fi contaminate de frică.

Când "credinţa" se află la stadiul *credulitate,* vedenia va lua forme subiective, onirice: îngheţări sau materializări ale unor simboluri religioase şi culturale.

Pe un teren psihic labil, însoţit de propulsie mistică, fantasma ia concreteţe şi culoare.

TERORISM COSMIC. Un tânăr îmi spune: "A venit şi ieri la mine acel spirit cosmic, terorist, mi-a strigat că se numeşte Vah-tih şi că vine din Cercul de Mangal. Mi-a dat o poruncă împotriva voinţei mele. Împotriva ţării mele. Mă munceşte, mă chinuieşte, mă manipulează! Cum să scap de el"?

Îi răspund: "Acel spirit inexistent, din Cercul de Mangal inexistent, vine la tine din două motive: pentru că *tu vrei* să vină, şi pentru că *tu vrei* să te manipuleze".

Zice: De ce aş vrea răul meu? De ce aş vrea să vină?

Zic: Pentru că îţi aduce un beneficiu nevrotic: îţi creează un eveniment şi un rol de jucat. Tu duci lipsă de evenimente şi de roluri, iar conspiraţiile cosmice sunt evenimente mari. Şi atunci tu primeşti la tine în cap spirite inexistente din ceruri inexistente.

Zice: Nu vreau să-l primesc.

Zic: Dacă nu vrei, spune-i să plece şi el va pleca.

Zice: Nu ascultă de mine. Este foarte autoritar şi puternic, face doar ce vrea el. Cum să fac să mă asculte?

Zic: Iată cum. Când spiritul inexistent din Cercul de Mangal inexistent apare în mintea ta, tu să-i dai minţii tale ceva mai bun de rumegat: un simbol sacru, un nume hieratic, adică să-i dai minţii un eveniment: să repete numele lui Iisus. Şi să dai mâinilor de lucru. Alternativ. Paza minţii şi lucrul.

De la o vreme, acel tânăr n-a mai venit să-mi spună că spiritul răului îl manipulează şi-i porunceşte să arunce ţara în aer. Într-o zi, l-am zărit pe stradă cu o fată oacheşă. Este deci pe o cale realistă. (p.82-85)

Un alt cunoscut (care-mi aduce şi un martor ocular) spune cum, într-o noapte, a apărut Michiduţă; a apărut la geamul apartamentului de la etajul şase, şi a stat atârnat afară, lipit de sticla geamului. Era după miezul nopţii. Vrăjmaşul, arătarea avea forma "clasică", păr, coadă, coarne.

Aceste vedenii sunt credibile. Mintea omului are o forţă atât de mare încât, în condiţii de concentrare supremă (uneori involuntară ca în cazurile relatate aici), poate materializa obiectul imaginat sau obiectul obsesiei.

Obiectul produs de minte îşi ia materia în genere din inconştientul personal; sau, în cazuri speciale, rarisime, din atomii rătăcitori pe care-i grupează spontan, conform unui tipar mental, şi le dă viaţă din propria sa viaţă.

Pentru aceasta, mintea îşi asociază câmpuri electromagnetice cu care operează micromodificări ale spaţiului.

Luciferii astfel apăruţi sunt de tipul îngerilor căzuţi : îngeri trecuţi prin filtre mentale negative.

(Cât despre martorii oculari: ei participă la scenarii prin potenţare reciprocă dar şi prin acel "strigăt" de la celulă la celulă, care răzbate şi prin zid, ajutat de marginea violetă a unei raze.)

Relaţia noastră corectă cu lumea potenţială sau nevăzută/neîntâmplată (iar relaţie corectă înseamnă gândire înălţată şi afecte pozitive) poate angrena "vestitori" divini.

Mai zicem: Există şi un aspect tainic în toate aceste întâmplări de dincolo de noi. (p.88)

Demonul "negociază". Din istoria contactelor omului cu fiinţele nevăzute, s-a constatat că acestea nu pot dispune abuziv de el, ci *negociază cu el.* Nu-i pot lua sufletul, ci încearcă să-l obţină prin seducţie sau prin cumpărare la preţuri imense. Poarta lor de intrare este viciul, frica şi gândul negativ. Oare gândul nostru le hrăneşte făpturile lor de fum, sau numai le cheamă, le stârneşte din abisul lor?

Faptul că fiinţele nevăzute ("entităţile"!) nu pot nimic fără acordul omului sau fără viciile sale, ne dau una din cheile raportului corect cu lumea nevăzută. (p.89)

TRANSA ŞI TREZIA

Cele mai multe accidente şi eşecuri în practici iniţiatice provin din faptul că oamenii preferă transa în locul treziei. Transa, cu efectele ei însoţitoare, pare pentru unii semnalul că se petrece o lucrare... paranormală. Adică oamenii sunt mai atraşi, mai convinşi de aspectul *cantitativ* şi spectaculos.

Transa este aspectul cantitativ al practicii spirituale, al iluminării. Este ceea ce se vede, ceea ce se poate măsura, ceea ce te năucește...

Există un adevăr simplu: în meditaţie nu se petrece nimic spectaculos. Dacă se petrece ceva spectaculos, atunci nu-i meditatie.

În meditaţie, în rugăciune, nu se petrece nimic. Mulţi aşteaptă să se petreacă un fapt spectaculos: să se deschidă cerul, să vină o explozie luminoasă, să apară un îngeraş, să înceapă o plutire.... Mulţi renunţă la meditaţie descurajaţi că nu se petrece nimic.

Adevărata meditaţie este cea în care nu se petrece nimic. Este o linişte şi o curăţenie mentală, o *trezie* sănătoasă. Nu aştepţi să se petreacă nimic teatral, şi totuşi ceva se petrece: o mulţumire lăuntrică fără obiect, care tămăduieşte şi lărgeşte drumul bunei sorţi. Se zice: înmulţirea harului. Această bucurie fără obiect ar fi un semnal de control al bunului mers pe cale. Nicidecum transa nu este un semnal de control.

În orice exerciţiu spiritual, apar stări de transă. Stări de conştiinţă alterată. Stări de îngustare a conştiinţei şi voinţei, stări de mediumitate. Un fel de autohipnoză, însoţită sau nu, de "viziuni". Maestrul adevărat te îndeamnă: Să nu te complaci în transă. Când apar senzaţii de dedublare, de decorporalizare, de zbor astral – ia cunoştinţă de ele, apoi recheamă trezia. Recheamă trezia prin adunarea atenţiei spre un punct de existenţă, de corp. Când apar senzaţii noi, de extensie corporală, sau vârtejuri extatice, să nu te complaci în ele. Recheamă trezia. Trezia este mai bună decât transa.

Îndemnul este:

Nu te speria de transă şi de elemente psi, dar nici nu te ataşa

de ele. Nici respingere, nici ataşare. Nici înspăimântare, nici încântare. Lasă-le să treacă.

Iar dacă nu trec, întrerupi lucrul minţii şi faci un lucru manual.

Am constatat în câteva microstagii, la lucru: Mulţi se complac când vin aburii pierderii senzaţiei de corp. Sau când o parte din corpul lor, un înveliş, se desprinde din ei şi pleacă. Insistăm mereu: practicile spirituale să evite ispita paranormalului, acest teren care atrage pe neofiţi. Controlăm mereu echilibrul psihic al persoanei. În Bucureşti este un instructor yoga care face cu elevii săi meditaţie pe *chakras*-uri şi experienţa trezirii lui *kundalini,* multe ore, şi dă peste cap echilibrul elevilor. (p.93-94)

MODURI DE ACCES LA INCONŞTIENT

Se întâlnesc două ritmuri în experienţele de acces la inconştient. Întâi, ritmul rapid, forţat: şocarea zonelor obscure şi inhibarea cortexului. Între mijloacele forţate se include hipnoza: unii o folosesc ca extensie a percepţiei extrasenzoriale.

Ritmul rapid de producere a conştiinţei modificate este totdeauna deficitar (nu vorbim de cazurile medicale, de aplicaţii strict medicale, şi acolo îndoielnice). În câmpul practicii spirituale, aceste ritmuri sunt mereu deficitare. Fie că dau rezultate care se şterg, fie că dau labilitate emoţională, fie că dau accidente psihice.

Ritmul lent de acces la inconştient, singurul valid, permite adăugarea inconştientului la conştient. Calea lentă este *medeor,* meditaţia trează. Vom vorbi pe larg despre aceasta în alt capitol.

Oceanul inconştientului nu-i chiar atât de departe. El este accesibil. Chiar în această clipă, nu mâine. Prin expulzarea lentă a ego-ului. Imobilitate şi transparenţă mentală. Te afli astfel în preajma lui. Lent, fără să te laşi furat de fantome. Dacă din întâmplare vin fantomele (actuale sau karmice), priveşte-le fără spaimă şi fără încântare, şi apoi să te rechemi imediat la trezie. (p.94-95)

Pentru cel care practică o cale lentă, adică *medeor,* puterile "paranormale" ale inconştientului se adaugă lent, lent; şi devii stăpân peste ele... Calea lentă are două avantaje: te face stăpân peste

aceste bogăţii, le transformă în achiziţii permanente, folosibile la voinţă. Şi, mai ales, evită accidentele psi care survin din calea rapidă şi şocantă.

JOCUL DE-A KUNDALINI. Spuneam: există îndrumători yoga care cultivă transa ca şi cum aceasta ar fi scopul antrenamentelor psi. Un îndrumător introduce exerciţii de concentrare pe *chakras,* foarte devreme, înainte de orice dezvoltare a autocontrolului.

Instructorul bun ştie că ritmul lent este cel mai folositor. Lentoarea elimină de la sine pe cei labili psihic (labilii nu suportă încetineala, nu au răbdare). În acelaşi timp, lentoarea repară labilitatea...

Lentoarea produce integrarea firească a transei în trezie.

DE CE SURVIN ACCIDENTE PSIHICE ?

Accidentele psihice provin, în multe cazuri, prin decompensare. Deci nu practica iniţiatică în sine e vinovată, în acest caz. Sunt persoane structural bolnave psihic, dar încă nemanifestate. Psihoza nu o capeţi, cu psihoza te naşti. Asta nu-i o boală care "evoluează"; cu ea te trezeşti în soartă. Psihoticii se nasc psihotici, dar nu se manifestă decât când vine timpul, şi se declanşează pe neaşteptate. Sunt tineri străluciţi, cu note bune la şcoală, cu performanţe; urmează cu brio o facultate. Şi deodată clachează. Decompensare. Aceasta survine la un complex de stimuli, care nu sunt cauza, ci detonatorul.

Unele din accidentele yoga sunt decompensări. Adică vin aici oameni care au structură psihotică; adesea cei cu structuri psihotice chiar sunt fascinant atraşi de yoga, de meditatie.

În alte cazuri, la practicile yoghine vin oameni cu labilităţi psihice. Deci fără structuri psihotice, dar labili emoţional, vulnerabil afectiv, oameni cu nevroze sau inegalităţi emoţionale, oameni cu un echilibru emoţional precar. (p.98-99)

DEMONTEAZĂ SUPERSTIŢIA, SPAIMA. Şi acestea sunt semne de dezechilibru care pot apărea lucrând. O persoană zice: "Simt că cineva îmi fură energie mentală. Cineva face magie pe seama mea, intră în creierul meu".

Este un caz de sugestibilitate crescută. Asemenea persoană să nu practice meditaţia, ci exerciţii de întărire a gândirii pozitive.

CINE PE CINE MANIPULEAZĂ TELEPATIC ?

Unii se tem că pot fi victimele unui asalt psihotronic, individual sau pe plan naţional. Ei se tem de cruzimi psihotronice, de *colonizări telepatice.* Dacă războiul psihotronic ar fi aşa de simplu, România ar fi devenit de mult o colonie malgaşă, ştiind că malgaşii au vrăjitori foarte iscusiţi.

Dar oare malgaşii ne vor? Vor să ne primească în soarta lor, în karma lor? Dar oare noi, în soarta cui vom înflori? în soarta cui vom atârna, povarnic? Sau pe cine vom anexa, să ducem noi, povarnic?

Nici nu ştim, în realitate, cine pe cine slujeşte, cine pe cine domină, şi ce semnificaţie ar avea faptul dacă malgaşii ne-ar alimenta noetic!

Să fim realişti. Dacă gândiţi departe şi stabiliţi conexiuni până departe, veţi găsi prilej de mulţumire, nu de mâhnire. Sunteţi nişte moştenitori care îşi pot pierde moştenirea numai ignorând-o, nu altfel.

AMERICANI ŞI EXTRATEREŞTRI

Nu te teme de agresiuni psihice, dar teme-te de slăbirea ta psihică.

Cei labili se tem de asaltul asupra noastră a parapsihologilor ruşi sau americani . Bulgarii se tem de parapsihologii români. Dar conexiunile telepatice ne arată mult mai înrudiţi decât ştim, mult mai antrenaţi într-un proces unic de cerebrogeneză planetară.

Alţii zic: Ne mânuiesc extratereştrii. Ne controlează, ne includ într-un program de civilizaţie cosmică.

Există şi teama de "entităţi", mesageri interdimensionali.

Relaţia omului cu lumile nevăzute sunt concepute adesea simplist sau mecanic, în funcţie de dorinţele sau temerile noastre. Până unde bate gândul, ce "materie" urneşte el, transportă el, ţinteşte el?

Până acum ştim: Relaţia noastră cu lumea potenţială este bună dacă suntem armonici, şi este rea dacă suntem dizarmonici.

Demonizările survin numai cu acordul tău; numai dacă tu ceri, contra beneficiu, să fii demonizat. Niciun drac nu intră în corp decât dacă este bine primit. Îngerii vin când sunt chemaţi, gândirea îi actualizează. Ştiinţa chemării lor este una cu disciplina bunei sorţi.

*

Unul zice: "Fac *mudra,* ca să contracarez vampirismul colegului meu". Şi el simte că făcând *mudra* este protejat. În realitate, el, făcând *mudra* îşi stabilizează fluxul mental, sau îşi sporeşte ritmul beta al creierului şi intensifică trezia. Urmarea este activarea neocortexului şi micşorarea sugestibilităţii.

La baza oricărei negocieri cu fiinţe nevăzute şi văzute este trezia. Fă şi mudra, dacă constaţi efecte bune, dar fă fără superstiţie şi vei fi sporitor. (p.102-103)

TIPURI DE DISCIPOLI

1. Discipolul TREAZ. Acest discipol se află în vestibulul iluminării sau al acţiunii eficiente. El se întemeiază pe asceză, pe paza minţii. A făcut trecerea de la simţuri la duh. El este de fapt un maestru care se păzeşte de trufia de a ieşi în faţă. Este în acelaşi timp un elev care a scăpat de capcana dependenţei emoţionale. Urmează pe cineva fără a depinde de cineva. Ştie să fie discipol pe lângă cei sporiţi, şi îndrumător pe lângă cei care caută sporire. Practică auto-vindecarea ca să poată vindeca şi pe altul. Face din ascultare o adevărată înţelegere a voinţei divine. De aceea, el dă bună întrebuinţare a voinţei personale.

2. Discipolul leneş sau *dependent.* Este discipolul care-şi dezvăluie priceperea şi resursele numai dacă trage cineva de el. Dacă nu trage nimeni de el, este delăsător, amână mântuirea sa, păstrând mulţumit himera salvării. Dacă are condiţii, el lucrează, mai bine zis se lasă în voia lucrului. Devine dependent de maestru şi este nefericit când nu-l are la dispoziţie. Această categorie este poate cea mai numeroasă. Nu numai la români, despre care se zice că sunt delăsători şi visători, ci pe tot globul. În acest timp, din categoria aceasta, maestrul iscusit îi poate scoate pe serioşii ucenici ai mântuirii, ai salvării.

3. Discipolul grăbit sau *pripit.* Acesta îţi cere un plan de salvare rapidă. El învaţă repede, vrea să sară peste etape. El caută maeştrii miraculoşi. Chiar există maeştri miraculoşi, dar aceştia evită pe pripiţi! Discipolul grăbit vrea iluminare urgentă, putere. El meditează "performant" trei zile, iar a patra zi cere "minunea"; iar dacă minunea nu-i pică urgent din cer, el se ceartă cu Dumnezeu, îi întoarce spatele...

Acest gen de discipol se pretează la iniţieri psihedelice, chimice sau hipnotice. Adică, incapabil să obţină mutaţia psihică prin asceză, vrea s-o obţină prin drog, prin şoc traumatic, prin ciupercă halucinogenă. Inapt pentru asceză, ar vrea doar *fructul ascezei.* În loc de rugăciune, el preferă o mantră "magnetizată", adică predată în transă, care nu asigură nicio progresie psihică, ci conferă o putere limitată, pe un teren psihic primitiv.

Acest tip de discipol riscă să se iluzioneze sau să facă un accident psihic. Dar cum să califici "maestrul" care încurajează practicile deviante? Şi totuşi, există asemenea sfătuitori, ei continuă să existe, chiar la noi, în ciuda procentului tragic de eşuaţi.

4. *Discipolul fantast.* Este surâzător şi n-are alt păcat decât o crescută neadecvare la real, numită *de-reism.* Acest discipol este blând şi plecat în astre... doritor de dedublări, de levitaţie... Dacă-i oferi o levitaţie, l-ai făcut fericit pe viaţă! Dacă-i oferi o călătorie în astral, l-ai scutit de orice grijă. Uneori el trăieşte în plin S.F... Vrea întâlniri cu extratereştri.

Vrea relansări în hiperspaţiu. E amator de comunicare spiritistă. La el este accentuată gândirea magică, gândirea animistă. Vede adesea "entităţi" (benefice, malefice!), acolo unde nu sunt decât complexe psihice personificate.

La fel, întrebăm: cum să califici pe "maestrul" care cultivă asemenea înclinaţii de-reiste?

Capcana fantastă îi pândeşte pe cei care sunt sortiţi *realizării simbolice.* Adică, pentru că realizarea reală este grea, unele persoane îşi satisfac trebuinţele Eului pontifical prin substitute ale Realului. Realizarea simbolică va compensa lipsurile unei existenţe sărace; dar omul merită o realizare reală!

Parcurgând aceste categorii, constatăm că este salvat discipolul treaz. Practicianul trezviei. El dobândeşte şi mentalul vast-purificat, şi vindecare, şi iluminare. În planul imediat, el dobândeşte acţiunea eficientă. Şi, dacă se face vrednic, el înmulţeşte harul. (p.106-108)

Patologia sacrificiului

MASOCHISMUL. Patologia ne avertizează uneori asupra problemei de fond: boala este sursă de informaţii despre sănătate.

Masochismul este o iluzie a auto-sacrificării. El, masochistul, îşi provoacă suferinţe fizice găsind plăcere şi uşurare în automutilări sau traume mecanice variate. Inconştient, el vrea să scape de o culpă, să obţină iertare de la "conştiinţa morală".

Într-o anume ţară din Occident, sunt 10.000 de hoteluri pentru masochişti şi sado-masochişti. Ele sunt frecventate de clienţi aleşi: politicieni, doctori, avocaţi, şefi de firme. Dovadă că există foarte mulţi vinovaţi şi apăsaţi inconştient de vinovăţia lor şi nu găsesc alt mod de "purificare" decât auto-violenţa. Violenţa asupra altora caută ispăşire, periodic, printr-o violenţă asupra sa însuşi. În bordelurile masochiste tariful este între 200-2000 dolari şedinţa.

Masochismul e adesea expresia unei culpe venită din violenţă faţă de semeni, familie, subalterni. Aşadar, masochismul va fi urmarea unui temperament agresiv faţă de alţii, încercând să compenseze printr-o agresiune punitivă faţă de sine.

Auto-cruzimea eliberează plăcerea sexuală. Căci culpa, adunată inconştient, creează blocaje şi inhibă plăcerea sexuală. Culpa are o acţiune atât de puternică, încât poate bloca chiar instinctele vitale. Tortura fizică îl eliberează pe masochist de culpă prin iluzia auto-sacrificării, purificatoare!

Prostituatele din casele masochiste sunt specialiste in diverse operaţii sadice. Am citit despre un caz, un milionar vest-german, care este clientul unui asemenea loc. Fişa sa biografică elucidează cazul. În familie, este un tiran şi un bădăran crunt. Ca şef, cu subalternii se poartă abject, îi terorizează. Şi apoi, vine săptămânal la bordelul masochiştilor, plăteşte bine, *cere supliciu,* cere un repertoriu de umilinţe scârboase şi radicale, de nepovestit aici. Cere un repertoriu de operaţii sadice. El nu ştie că astfel el cere iertare "supra- eului"; el ştie doar că asta îi face plăcere şi numai astfel poate face, apoi, actul sexual.

Firește, există şi masochişti ne-sexuali; oameni care se complac în postură de victimă, postură pe care o caută, o provoacă, o etalează.

La polul opus, se poate vorbi şi de patologia mistică. O altă extremă a iluziei omului. Patologia sanctificării, dorinţa de sfinţenie văzută ca un profit, ca un beneficiu personal. Falsul misticism este datorat dilataţiei egotice, dorinţei obsesive de a fi sacralizat. Această

situatie se în scrie în categoria dizarmoniilor psihice, paranoide. Sacrificiile, în aceste cazuri, sunt expresii ale comportamentului nevrotic. (p.117-118)

Există trei moduri de a dobândi putere: prin economie de putere, prin producere, prin captare de putere.

Economisirea este *modul omenesc,* este modul cel mai la îndemână. Economia aduce puţin, dar trainic.

Producerea puterii, sau dezlegarea ei din zone latente ale trupului, este modul major şi cere o disciplină iniţiatică. Este *modul sapienţial.*

Captarea ei este modul religios. (p.130)

Aşadar specific pentru români ar fi următoarele:

Hărnicia şi invidia. Umorul şi delăsarea. Creativitatea şi lenea. Românii sunt "olteni" în duh şi "moldoveni" în acţiune, când ar trebui invers, sunt adânci ca Hyperion şi superficiali ca Mitică.

Românii ar mai fi:

Ospitalieri şi zgârciţi. Toleranţi şi agresivi. Patrioţi şi patri-hoţi. Legaţi de pământ şi dornici de plecare în lume. Pravoslavnici şi secături. Prototipuri umane şi rebuturi umane. Curajoşi în război, ei ard gazul în pace. Un simţ estetic acut, pe care îl folosesc la înjurături. Cu picioarele pe pământ şi cu capul în nori. înfocaţi în imaginaţie şi adormiţi în acţiune. (p.160)

Câteva trăsături ale psihologiei românilor:

Fatalismul, insensibilitatea! zicea Pârvan. Pasivitatea ca extensia a calmului. Măsura şi cuviinţa, remarcă altcineva.

"Pecetea ne-isprăvirii": o formulă caracterială propusă de sociologul D. Drăghicescu, în 1907. Acest atribut defineşte întrucâtva istoria frământată a românilor. Damnarea de a nu putea isprăvi edificiile sociale, instituţiile sale, legile sale.

Tot acesta constată că românii sunt "inteligenţi dar ţinuţi în loc, paralizaţi de o lenevie impusă": impusă de împrejurările istoriei şi de atmosfera amorală a Levantului...

"O rasă occidentală cu obiceiuri orientale".

Pecetea ne-isprăvirii: sforţări continui, încordări îndelungate:

încropiri de situaţii care se surpă repede, apoi o luăm de la capăt. (p.163)

Am folosit simetria oferită de cadrul clujean arătat: puşcăria şi mănăstirea. Civilizaţia revelaţiei este în mers. Nevoinţa, adică asceza, adică exerciţiul ritmic sporitor este o şcoală a revelaţiei. Astăzi este, încă, o şcoală facultativă. Ea încă pare un lux al speţei. Desăvârşirea! Pare o temă de chilie, o temă restrânsă la focare religioase, restrânsă la Putna, la Sucevița, la Himalaya... Dar procesul hominizării continuă, şi necesitatea pasului revelatoriu va deveni repede o urgenţă a supravieţuirii.

Ce înseamnă civilizaţia revelaţiei? Este un timp al planetei în care se extinde cunoaşterea revelatorie (completând-o pe cea cantitativă, informaţională). Fiinţa se va deschide spre perceperea altei dimensiuni, a lumii nevăzute. Acest tip de cunoaştere, care te ajută să trăieşti şi pe pământ şi dincolo de pământ, se extinde. Astăzi ea preocupă sistematic pe tot mai mulţi, grupuri şi comunităţi. Calitativ vorbind, după faza folclorică a "democratizării" misterelor, vine timpul aprofundării. Unii se implică fervent, alţii, restul, doar beneficiază de efectele abundente, fireşti.

Dar acesta este doar aspectul vizibil, exterior, al noului tip de civilizaţie. Căci se mai produce un proces subtil, de adâncime: capacitatea revelatorie devine tot mai mult o exprimare a speţei. Nu doar prin exerciţiu sapienţial (ca astăzi), ci prin răsunet, prin circulaţia subtilă a unor indici bio-gravitaţionali, prin presiuni noetice provenite de la cei care sunt cu un pas înainte...

Până acum se zicea: "Dacă într-o regiune trăieşte un singur om desăvârşit, acolo barbaria încetează". Adică se intuise modul de preluare spontană, de către mulţimi, a unui transport mental realizat de cei puţini şi sporiţi. Spuneam: Procesul continuă, şi natura termină totdeauna ceea ce a început.

Omul iese încet din civilizaţia culpei şi intră în civilizaţia revelaţiei. (p.174-175)

Trecerea de la civilizaţia culpei la cea a revelaţiei, va fi generală? Toată speţa va face pasul revelatoriu, cândva?

Răspunsul este: Natura nu se opreşte din drum, ea termină

totdeauna ceea ce a început.

În învăţământ, alături de orele informaţionale (obiecte de studiu) vor apărea şi ore *medeor,* de pregătirea minţii pentru percepţia totală.

Dar astăzi suntem abia la faza instruirii instructorilor.

*

Civilizaţia revelaţiei nu se va generaliza, însă, prin intermediul şcolii. Ci printr-o *presiune noetică.* Ce înţelegem prin aceasta? Activitatea continuă a unui curent bio-gravi taţional, rezultând din exerciţiul spiritual pe planetă. Potenţialul noetic al planetei este în sporire. Prin marii asceţi, prin grupurile meditative, tot mai numeroase azi, se densifică acea cupolă noetică, oxigenul planetei. Şi toţi oamenii suferă de un bun *efect de câmp.* Chiar şi cei care îşi văd de afaceri, de politică, de agitaţie sau moţăială cotidiană. Este un câmp noetic tot mai sporit care trage înainte rasa umană.

Dar poate există şi o acţiune mai presus de om. Dintr-o lume potenţială, cu care avem relaţii enigmatice.

Relaţia cu memoria akaşiană este şi ea neînţeleasă. Marii iluminaţi o îmbogăţesc, gravând pe ea produsul culminant al realizării lor? Sau ei înşişi, în starea aparte, zisă de iluminare, primesc *de acolo* veştile lumii şi Realizarea!

Destinul rasei umane este omega, chipul lui Dumnezeu. Şi asta nu tine de o iniţiere individuală extinsă la toti membrii grupului, ci de un program mai presus de om, pe care iluminaţii îl traduc cu un ceas mai devreme.

Funcţia revelatorie există în fiecare om, şi poate ea prefigurează activitatea lui principală pe această lume. De care el nu ştie.

Albina nu ştie nimic despre activitatea ei principală, care este culesul mierii. Ce ştie albina despre asta? Ce ştie ea despre gestul gratuit de a culege, pentru om, produsul care-i motivează şi-i defineşte existenţa... (p.182-183)

MÂNIA ESTE O ALTĂ PERSONALITATE Fenomenul scindării minţii, adică explozia inconştientului în viaţa conştientă, este comun tuturor oamenilor. (Vezi studii de specialitate de Watson, Freud, Laing, Gooch). Dar la cei normali, acest fapt (amestecul stihial al

inconştientului în viaţa conştientă) este restrâns şi controlabil. În timpul acceselor de posedare, conştientul se îngustează, şi personalitatea normală dispare. Ea este înlocuită de altă personalitate, trezită din inconştient.

Spunem că aceasta ar putea surveni şi la oameni normali care uneori se comportă ca nişte posedaţi. De pildă, atunci când eşti mânios, sau atunci când urăşti, sau în crizele de orgoliu, sau în crizele de gelozie – personalitatea ta *normală* dispare, este eclipsată. Şi apare o nouă personalitate, complet alta, alterată, distructivă, asemănătoare cu cazurile de "posedare".

Chiar dacă mânia, ura nu produc dezastrele posedării demonice, ele îţi alterează periodic personalitatea şi, ca atare, trebuiesc controlate. Când posibilitatea de control depăşeşte puterile tale, aceste stări trebuiesc tratate, recurgând la un ajutor de specialitate. (p.210)

Cuvântul "meditaţie" provine din latinescul MEDEOR, care înseamnă a vindeca, a tămădui, a spori. Este preferabil să folosim cuvântul *medeor.* Pentru că "meditaţie" este asociat mecanic, de multă lume, cu practicile orientale. *Medeor* are avantajul că actualizează sensul genuin curat, necorupt de adaosuri esoterice, sensul de acţiune sporitoare, salvatoare. (p.181-182)

Unde este perfecţiunea? La cei vechi? — Rămâne de văzut... Istorii despre "viaţa perfectă" găsim doar în *Vieţile sfinţilor,* în *Paterice* şi-n *Sinapsare:* în cărţi şi-n filme! cum se zice.

Să nu-i idealizăm pe cei vechi.

Cei vechi erau mai imperfecţi decât noi. Dar căutarea lor era remarcabilă. Era mai dăruită, mai pătimită. Îşi propuneau, cu mai multă seriozitate, urmarea perfecţiunii. O râvneau dramatic. Până la jertfă. Poate tocmai pentru că erau mai imperfecţi decât noi. Râvna lor era mai ardentă. Până la jertfă ziceam. Iar jertfa este chiar realizarea perfecţiunii.

Aşa că, de la ei, nu iau obligatoriu modelul perfecţiunii, cât modelul căutării ei. Disciplina lor era exemplară. Mă refer la vechii carpatici, la vechii tibetani. Nu-i idealizez, dar am ce învăţa, abundent, de la dânşii. (p.223)

CONFLICTUL CU TIMPUL este în realitate un conflict cu tine însuţi. Impresia de lipsă de timp provine întotdeauna din lipsă de bucurie şi de eficienţă. Găseşte mulţumirea şi vei găsi timpul.

Dar unde să găseşti mulţumirea? vei întreba. Dacă prin fire nu eşti înclinat la îndurarea frustrării şi la mulţumire, sporeşte-o prin conştientizare. Fă un minim exerciţiu de regăsire a chefului de viaţă. Cum? La fiecare două ore, măcar o dată la două ore, opreşte-te din lucru şi îndreaptă coloana vertebrală. Înalţă capul şi îndreaptă coloana. Simpla înălţare a capului şi simpla îndreptare a coloanei schimbă starea de suflet. Nicio nemulţumire nu subzistă când ai capul înălţat şi coloana perfect dreaptă.

Rămâi aşa, într-o stabilitate perfectă, circa 3 minute. Mintea fără gânduri, curată. Fără niciun program sofronic, fără nicio formă de sugestionare. Curat, fără gânduri. Starea de suflet se îmbunătăţeşte, sporeşte capacitatea de răspuns la stresări. (p.238)

REGENERARE PRIN OBSTACOL

Nu te plânge că în calea ta sunt obstacole, ci minunează-te că viul răzbeşte printre obstacole care-l copleşesc. În loc să te minunezi de puterea viului, tu te mânii de terenul pe care el trebuie să trăiască. Sunt om născut în timpul unui război mondial şi sunt mereu uimit şi minunat de puterea vieţii care răzbeşte chiar în inima primejdiei maxime, în inima catastrofei.

De altfel, obstacolele sunt în stare să-ţi stimuleze duhul treziei. E drept, în faţa obstacolelor sunt două feluri de reacţii: unii care cedează, alţii care cunosc supraregenerarea.

Ceea ce ţi se pare înfrângere, nu-i decât o faţă a ascezei. Ce este oare asceza decât înrudirea, îngemănarea cu obstacolul, înrudirea cu eşecul?

Iar cele obţinute fără asceză se sting repede.

Nu te mânia că există obstacole. Mânia perforează şi strică acel înveliş energetic nevăzut, compunere de câmpuri în pâlpâire, care protejează corpul nostru. Există boli grave din mânie şi există vindecări miraculoase din *isihie* (practica liniştii lăuntrice).

Nu te mânia pe Balcani şi pe balcanici. Nu-i crede adversari pe cei care înhaţă mai bine decât tine şi pe cei care practică un jaf mai

rafinat decât tine. Nu există adversari, ci doar victime ale propriei lor dizarmonii.

Dacă înţelegi aceasta, mintea îţi va inspira soluţii optime în orice situaţii. (p.239)

DIALOG CU SUBCONŞTIENTUL DESPRE VINDECARE

O zi perfectă depinde de o seară perfectă: ziua bună se cunoaşte de cu seară...

Mintea serii este leneşă şi profundă, mai primitoare de sugestii decât mintea dimineţii. Înaintea somnului, 3 sau 5 minute înainte de a adormi, mintea omului se află în stare alfa, în mod natural. Adică activitatea electrică a creierului îşi încetineşte ritmul, are un ritm de circa 8-12 cicli pe secundă: ritmul alfa.

Starea alfa este propice pentru autoprogramare pozitivă. În această stare, sugestia pătrunde mai uşor spre inconştient. Iar dacă a pătruns acolo, ea devine acţiune.

Dacă dai minţii o propoziţie special elaborată, şi o convingere, mintea produce din ele viitor, produce ziua de mâine, produce situaţii favorabile ţie. Controlează acest proces de construire prin cuvinte. Viitorul ascultă de cuvinte şi de propoziţii pozitive.

Se poate folosi sugestia şi-n vindecare. Când ai o maladie, să repeţi în starea de somnolenţă, pe culoarul de alfa natural, adică până adormi, între somn şi veghe, o propoziţie ca aceasta: "Mă simt din ce în ce mai bine.... pe zi ce trece... şi din toate punctele de vedere". (Programul Emile Coue). Repetă calm, până adormi. Repetă 21 seri la rând, pentru fixarea rezultatului.

Adormi cu această propoziţie în minte. Această propoziţie a vindecat mii de oameni.

Nu pronunţa numele bolii, căci subconştientul nu ştie termeni medicali, nu ştie nici măcar termenul "gripă". Inconştientul este analfabet, ca şi mentalul cosmic... Inconştientul preia doar sugestia însănătoşirii, şi o împlineşte cu mare precizie, trimiţând comanda acolo unde trebuie. El este un loc unde omul se articulează la cosmos, şi de aceea ne adresăm lui când urmăm calea de restaurare a firii, a condiţiei naturale. El este un mediator al bunei sorţi. (p.244-245)

COMPORTAMENTUL DE REUŞITĂ

Seara, la culcare, să nu rememorezi momente neplăcute ale zilei încheiate. Nu rumega gânduri rele. Stopează tendinţa minţii de a rumega gânduri rele. La culcare, frânele raţionale sunt slăbite, şi atunci subconştientul primeşte uşor sugestiile şi impresiile puternice. Rumegarea unui eşec al zilei devine astfel program pentru un nou eşec. Astfel vei lungi lanţul eşecului în viaţa ta şi dincolo de viaţa ta.

Dacă prelungeşti o mâhnire, te programezi cu o nouă mâhnire. Stopează această tendinţă, aminteşte-ţi că eşecul este doar o faţă a nerăbdării tale şi a orgoliului tău.

Stopează orice emoţie negativă seara, dă minţii o sugestie de întărire. Stopează imaginaţia sau obsesia cu privire la o întâlnire viitoare. Dar cum se face asta? Punând în loc alt gând, altă fază. Pune în loc o propoziţie din Biblie, din Bhagavat Gita. Fraza cu care adormi în gând va influenţa ziua ta...

Dacă mâine trebuie să dai un răspuns important, dacă se cere să iei o hotărâre mare, este bine să nu te frământi cum vei rezolva. E bine să nu întorci problema pe toate părţile. Ci doar, cu detaşare, să rosteşti calm: "Eu iau decizii bune. Eu iau decizii bune". Fără să gândeşti care decizie anume. Ci doar întăreşte mintea cu încredere în sine, repetând propoziţia "iau decizii bune". Repetă mai multe seri la rând, detaşat, având ca premisă sigură că, în minte, se găsesc toate datele problemei. Deciziile care vor urma, cu siguranţă vor fi inspirate, în acord cu trebuinţele reale ale fiinţei tale.

Dacă vrei să îmbunătăţeşti o trăsătură de personalitate (voinţă, eficienţă, stăpânire de sine, claritate mentală), formulează sugestii simple, scurte, directe, totdeauna la timpul prezent, indicativ prezent. Inconştientul omului nu cunoaşte alte tipuri. Ci numai prezentul, timpul meditaţiei, al liturghiei şi al mentalului adamic. Păstrează o singură sugestie, o singură propoziţie program şi n-o schimba 21 de zile.

Propoziţia-program va fi elaborată cu atenţie, ţinând cont de logica paradoxală a psihismului abisal. Astfel, pentru a contracara o afecţiune contagioasă, elaborezi un program care să corecteze mentalitatea "statistică" a omului, credinţa sa inconştientă că ceea ce a survenit altor trei oameni poate să-i survină şi lui. Contagiunea şi

slăbirea imunităţii în acest caz este consecinţa unei mentalităţi statistice.

Ca program universal de recuperare a condiţiei naturale puternice, foloseşte propoziţia "Sunt calm. Sunt cu desăvârşire calm". Fă-o periodic şi se va dezvălui mintea recunoştinţei cea care te face invulnerabil. (p.246)

Un maestru zicea: "Dacă practicianul o ia prea repede spre cer, trage-l de picioare în jos". Tu faci experienţa extinderii conştiinţei nu pentru a ieşi în "univers", în "astral", ci pentru a realiza că trupul tău este chiar locul unde universul devine fiinţa ta.

Şi astfel te întăreşti.

Experienţa ieşirii "în astral" este uşoară, amăgitoare, şi ţine de copilăria esoterică a omenirii. Tu alege să faci experienţa treziei perfecte, aducând pe pământ cele câştigate în văzduh. (p.248)

A cunoaşte că există ritmuri – şi la bărbat şi la femeie – nişte ritmuri ale afectelor. La femeie căldura merge pe o dinamică *descreştere-creştere*; la bărbat merge pe dinamica *fugă-revenire.*

Deci din când în când bărbatul îşi împrospătează puterea afectelor prin fugă. Dacă femeile ar şti acest lucru, sigur că nu ar taxa atât de dramatic "fuga" bărbatului!

Cum se manifestă fuga? Nu spunem că este o părăsire de domiciliu, căci atunci este grav. Fuga "refacere" se manifestă compensator sau simbolic uneori, dar şi concret! Analizaţi-vă partenerul şi veţi vedea cum se manifestă fuga lui. Fie fuga la televizor, sau la somn: când ţi-e lumea mai dragă şi când ai nevoie de el – a fugit la somn. Poate să fie şi o fugă fizică – fuge undeva, la o partidă de table, de pescuit sau în pelerinaj!

La femeie, spuneam dinamica afectivă se exprimă prin creştere şi descreştere. Ea nu fuge. Ea creşte, îmbrăţişează, mistuie; şi apoi scade, rejectează, ocărăşte!

Lucrul acesta este firesc, dar partenerul rar când înţelege. O vede şi zice: "Păi cum se poate, *psyhi mu,* ieri erai anflamată, ziceai că sunt centrul lumii, zeul tău şi astăzi că sunt mitocan şi dobitoc..." Adică el nu înţelege că se poate! E un ritm. Nu sunt simplele indispoziţii premenstruale, ci ţin de structura complex umană,

feminină.

Dacă o perioadă de descreştere la femeie coincide cu o perioadă de fugă la partenerul ei – sar scântei şi apare un divorţ. Pentru că niciunul, nici altul nu ştie că asemenea secţiuni sunt explicabile şi că trebuiesc depăşite printr-o putere – sau chiar supraputere de înţelegere. Ce faci atunci? Înţelegând, în primul rând taci, nu faci obiecţii, nu amplifici răul prin revendicări sau imputări.

Când un bărbat revendică de la femeie căldură, el amplifică răul. Din moment ce ea atunci n-o are, ea însăşi se simte frustrată şi ea însăşi se simte într-un impas; iar partenerul vine şi revendică, smulge şi-i spune – "Păi nu ţi-e ruşine, eu care te credeam pasionată de mine şi acuma te văd rejectivă, respingătoare!" Situaţii curente. Le veţi depăşi ştiind că sunt normale statistic, şi că trebuie aşteptare, răbdare.

Nu luaţi niciodată decizii pe o curbă de descreştere pasională sau pe o curbă de fugă.

Spuneam că la bărbaţi refacerea afectivă este fuga. Fie că este fuga la televizor sau într-o uitare de tot şi de toate, fie că e fuga undeva, la capătul pământului... Nu vreau să spun fugă la altcineva, că atunci nu este fugă, atunci este principiul plăcerii, atunci este principiul voluptăţii care este o trişare în legile naturii. Deci adulterul nu este "fugă", nu este nevoie de refacere, ci este lăcomie sau perversitate şi încălcarea unei taine sacre.

Nu se iau decizii pe curba descrescândă. Se lasă. Chiar dacă pe acea curbă zici – "nu merge cuplul nostru, mâine am terminat cu el!" Aşteaptă până mâine, nu lua decizii pe vectorul de fugă şi cădere. lată un mod de înţelegere. (p.262-264)

CONTROLUL STĂRILOR DEPRESIVE

Sunt două atribute teribile şi hotărâtoare pentru omul restaurat. Trezia şi eficienţa. Dacă nu eşti mulţumit, nu poţi fi treaz. Oamenii nemulţumiţi sunt îngustaţi mental. Nemulţumirea îngustează conştientul. Să vă observaţi pe voi înşivă. Nemulţumirea îngustează mintea spre obiectul nemulţumirii. Iată de ce supraveghem mulţumirea. Nu acea mulţumire care să ne facă pasivi, nu, ci să ne facă treji; conştientul foarte deschis şi eficienţa tot de această stare ţine. Opusul este nemulţumirea şi melancolia, care, de

la un prag, sunt boli.

În preajma sărbătorilor se întâmplă. Nu e bine să fii singur atunci: singurătatea este foarte grea de sărbători. Sărbătorile sunt făcute ca să fim cu cineva. Trebuie să ai o putere foarte mare ca să înduri singurătate. De sărbători, se accentuează ceea ce se numeşte *depresie anagapică, nevroza anagapică.* Anagape înseamnă sentimentul că lipseşte iubirea, lipsesc ospăţul spiritual şi însoţirea aleasă.

Unele din predispoziţiile depresive sunt din cauza unui şoc afectiv din copilărie. Acesta s-ar putea remedia printr-un tratament psihoterapeutic. Şi dacă constataţi un comportament de eşec, este bine că te adresezi şi unui psihanalist, care să depisteze dacă la origine nu este o traumă din copilărie.

Există şi predispoziţii organice. Adică o anumită structură, un anumit chimism al creierului. Mediatorii chimici neuronali, la persoanele depresive, sunt deficitari. Aici remediezi mai curând prin exerciţii, despre care am vorbit la capitolul "Practica perfecţiunii". Ele rafinează sinapsele neuronale şi măresc stabilitatea psihică.

Un exerciţiu spiritual – o oprire din rostogolirea aceasta a vieţii – are şi acest rol, de a reclădi stabilitatea lăuntrică.

VALORIZAREA SINGURĂTĂŢII

Singurătatea este un exerciţiu spiritual. Este un lucru extraordinar. Te apropie de Dumnezeu. Şi invers: "Cu cât te apropii de Dumnezeu, cu atât eşti mai singur," spunea Leon Bloy.

Singurătatea ca un exerciţiu spiritual duce la expulzarea egoismului.

Pe noi ne doare singurătatea pentru că Egoul vrea să asuprească pe cineva; vrea să fie cu cineva, să fie protejat sau să protejeze... Noi vrem să fim valorizaţi. Partenerul ne valorizează sau ne protejează, una din două. (p.266-267)

REPERUL. Aşadar să ne întrebăm: la care etapă a vieţii suntem astăzi? Cine sunt şi unde sunt?

Să simţiţi că sunteţi la "finalizări". În sensul că ne apropiem de esenţă, nu de finalul existenţei, care poate fi astăzi sau poate fi în anul 2020. Deci "finalizări" în sensul că a venit ziua în care facem numai lucruri care merită să fie făcute şi le lăsăm pe cele mărunte.

Dacă menţineţi în minte imaginea omului restaurat, paradigma, modelul – sunteţi scutiţi de o întreagă informaţie despre purificarea sorţii. Trăiţi modelul şi restul vine de la sine. Ţineţi mintea nedezlipită de chipul perfect. Restul, purificările, se produc de la sine.

Cele câteva repere ale omului restaurat: Mulţumirea fermă. înţelegerea, armonia cu sine şi cu alţii care decurg din înţelegere. Nu ai teamă de moarte, nu ai lăcomie de viaţă. Câştigul e un dar, pierderea o restituire. Nu există eşec ci numai nerăbdare. Singurătatea te apropie de toţi.

Momentul de introspecţie să-l avem zilnic ca pe o hrănire aleasă, "spre fiinţă". Tac gândurile ca să vorbească Dumnezeu şi atunci toate ţi se vor adăuga ţie.

Dialogul cu inconştientul, adică unele sugestii pozitive, să vi le îngăduiţi atunci când este nevoie. Şi aceasta intră deci în disciplina bunei trăiri (*ars bene vivendi*): sădirea nădejdii, activarea arhetipului salvării. În fond, depresia sau tăierea vieţii este lipsa nădejdii. Dialogul cu inconştientul, sugestia – ca rememorare a binelui uitat, a pulsiunilor vieţii, – au darul să genereze nădejde, putere. (p.272-273)

Acesta este secretul. Nu ştiu dacă-l mai cunosc şi alţii decât cei din Bucovina. ÎI pui pe bătrân în capul mesei şi îi prelungeşti viaţa, îl întinereşti. A-l pune pe cineva în capul mesei înseamnă a-l valoriza. A-l aşeza pe cineva în frunte înseamnă a-l exprima.

Aşa se exprimă omul: ieşind în frunte. Şi materia se exprimă ieşind în frunte, stratificându-se. Dacă ai scos un om în frunte, ai împrospătat viaţa în el, l-ai exprimat.

Materia vrea să se exprime, este o lege. De ce materia, la un anumit grad de evoluţie, a căpătat grai, prin noi? Ca să se exprime pe ea însăşi. "Visul" materiei este exprimarea.

Exprimaţi-vă plenar şi veţi trăi mult. Exprimaţi-vă în funcţie de structura personală, în funcţie de darurile primite. Fiecare a primit un dar. Se spune: Este un mare păcat să ignori darul primit şi să nu-i dai curs. Este păcatul împotriva vieţii.

Descoperiţi-vă darul şi exprimaţi-l. O muncă manuală, sau negoţul, sau o muncă cerebrală. Făcute cu mulţumire.

Ne-exprimarea scurtează viaţa, o înăbuşă. Stresul cel mai grav este stresul de non-solicitare. El scurtează viaţa.

Starea de mulţumire este semnalul de control că exprimi viaţa ta. Mulţumirea este ea însăşi exprimare, acţiune. (p.276)

Uimirea (*stupor*) este experienţa tăcerii gândurilor. Priviţi această alcătuire a naturii, arborele. Şi, spuneţi: "Acest arbore nu este arbore". Faceţi afirmaţia aceasta, apoi păstraţi tăcere. Posibilul conflict între ochiul fizic (care vede arborele) şi ochiul lăuntric (care ştie că nu-i arbore) naşte uimire. Prelungiţi uimirea, fără explicaţii. Ascultaţi liniştea dintre un gând şi altul. Acea linişte este adevăratul prezent. (p.285)

EVITAREA HIPNOZEI SPONTANE

Omul se identifică în fiecare zi cu trupul fizic, corpul-hrană. Această identificare este sursa fricii de moarte. De aici vine teama de moarte: materiile cu care ne identificăm sunt materii moarte: partea grosieră din noi, partea minerală, moartă.

Experienţa spirituală înseamnă corectarea greşitei identificări.

Spuneam: observă nu senzaţiile trupului, ci ordinea trupului.

Experienţa asta este rară. Repetă formula: "Eu sunt Duh", şi astfel, treptat, te identifici cu duhul. Repetă: "Eu sunt El", şi treptat te identifici cu corpul cauzal.

Asemenea repetări nu sunt autosugestii, nu sunt hipnotizări, ci sunt ieşirea din hipnoză cotidiană.

Omul este hipnotizat de chipuri de forme, de carenţe, de lene. *Hipnos* înseamnă somn. Omul este supus adormirii, setei de repaos, întoarcerii la anorganic.

Fiind intens preocupaţi de mâncare, ne hipnotizăm că suntem mâncare, suntem materie perisabilă.

Mai suntem hipnotizaţi de sexul opus. Bărbaţii sunt persecutaţi de sânii femeilor, de şoldurile lor. Ei identifică femeia cu sexul ei. Este un somn .

Starea de iluzionare falsifică viaţa. Trăim suprasaturaţi de iluzii.

"Eu sunt El". Această afirmaţie aduce o des-hipnotizare, o

ieşire din iluzia că tu eşti o alcătuire minerală metalică, albuminoidă, înfometată.

Dumnezeu priveşte spre tine atâta timp cât tu priveşti spre El.

"El te priveşte de fiecare dată când tu îl priveşti".

Teama de limita biologică şi teama de moarte provin din identificare inconştientă cu elementele perisabile din om. Şi invers, când muţi atenţia spre corpul spiritual rodeşte sentimentul vieţii.

La modul practic, acest lucru se face prin meditaţie, rugăciune, reculegere.

În meditaţie apare sentimentul prezentului care le conţine pe toate. A surprinde eternitatea în clipă. Aceasta este experienţa nemuririi. (p.286-287)

DĂINUIREA SUFLETULUI

Omul ar suporta mai lesne limitarea sa biologică, dacă ar şti cu siguranţă că din el supravieţuieşte ceva.

Mărturiile despre sufletul nemuritor nu rezolvă întrebarea: acel suflet – care supravieţuieşte trupului – este "suflet personal", sau este parte din sufletul universal, parte din Sfântul Duh?

Experienţa viziunii şi a raportului cu altă dimensiune spune că omul nu moare în întregime.

Oare acel cifru noetic, care supravieţuieşte din noi, poartă şi transportă o amprentă a ceea ce am fost noi?

Lucrul nostru din această viaţă se imprimă pe duhul nostru; sau poate pe memoria *akashiană,* acea "carte universală" a vieţii...

Noi vorbim despre optimizare umană. A lucra la optimizarea ta este, mai întâi, un beneficiu al acestei vieţi. Dar are şi răsfrângeri asupra ceasului morţii, asupra trecerii. Isihastul zice: "Sufletul ia cu sine ceea ce a lucrat pe pământ". (p.288)

Toată lumea este însufleţită de venirea dragostei şi doborâtă de pierderea sau regăsirea ei.

Venirea sau mijirea dragostei îi însufleţeşte brusc nu doar pe cei senzuali sau oameni de lume, dar şi pe sobrii preoţi sau preacinstiţi monahi, iar dispariţia acestei zări îi umbreşte şi pe ei cu melancolie care fie că-i abate din drumul curăţeniei, fie că le dinamizează ardoarea căutării supreme.

Suferinţa de lipsa sau pierderea dragostei este mai mare decât orice alta. Prin privare de alimente, omul poate muri, dar nu-şi pierde minţile. Prin privare de dragoste, el se mutilează, sufletul se chirceşte. "Sufletele moarte" sunt suflete fără dragoste.

Frustrarea în dragoste întunecă destinul multor oameni. Pentru cel frustrat în dragoste, "veşnicia" nu mai înseamnă nimic. Asta dă o idee clară despre locul pe care-l ocupă dragostea în percepţia eternităţii.

Pentru marea massă a oamenilor, singura relaţie cu veşnicia este dragostea. După cum singura lor iluminare este vecinătatea morţii.

Cei care meditează, cunosc şi altă veşnicie: divinitatea. Sau perfecţiunea, care are flacăra dragostei şi vastitatea divinităţii. Dar cei care trăiesc pur instinctual nu cunosc altă veşnicie decât dragostea. Astfel, omul frustrat în dragoste este frustrat în eternitate. Este atacat la sentimentul veşniciei. Iar cel împlinit în dragoste, indiferent dacă procreează sau nu, cunoaşte ceva mai presus de corpul său fizic: bucuria. Corpul dragoste, *ananda.*

Dragostea se înrudeşte cu rugăciunea, cu meditaţia, exact în acest punct: desfiinţează identificarea cu corpul fizic. Chiar dragostea fizică are această putere; îţi abate atenţia de la corpul fizic şi te face să trăieşti în aşteptarea unui miracol.

Prin dragoste, omul se află în vecinătatea supraomenescului. În el se desfiinţează condiţionările mărunte, se desfiinţează cele 3 iluzii (iluzia timpului, iluzia personalităţii şi iluzia cuvintelor; el trăieşte într-un prezent etern). Chiar cele 3 iluzii ale fiinţei sunt desfiinţate tot printr-o ILUZIE: cea a veşniciei prin trup.

Dar, în ierarhia iluziilor, dragostea fizică este cel mai sus: este iluzia care se află chiar la un pas de real, la un pas de veşnicie, căci într-adevăr ea conţine un eşantion de eternitate. Din acest eşantion unii extrag bucurie deplină. (p.298-300)

AGAPE: SĂRBĂTOAREA SAU DRAGOSTEA PURĂ

Legătura cu Dumnezeu se stabileşte tot prin dragoste: dragostea-beatitudine. "Ananda", zic indienii.

"Macharisma", zic grecii.

În dragoste fizică, dragoste marcată de spaima speţei, există o

distanţă între *subiect* şi *obiect.* Cât timp dragostea este "obiect", adică ceva separat de tine, este prilej de tristeţe şi tânjire. Posesiunea nu umple golul sufletului, ci-l măreşte.

În dragostea-posesiune, obiectul şi subiectul sunt distincte. Subiectul iubeşte obiectul dragostei. Bărbatul iubeşte femeia care e "obiectul" dragostei. Şi astfel, dragostea lui e în realitate dragoste de sine.

În dragostea religioasă, subiectul se contopeşte cu obiectul dragostei. Dumnezeu este perceput nu undeva departe şi exterior. Ci înlăuntrul omului: în inimă. (p.301)

Cu cât eşti mai sporit spiritual, cu atât influenţezi mai mult, prin trăsăturile tale, embrionii din pântecele femeilor din preajma ta. Fiecare rugăciune pe care o faci transportă ceva din fiinţa ta spre fiinţa altora. Se ştie că o femeie însărcinată selectează spontan vibraţii pozitive emise de toţi cei sporiţi în duh, conţinând cifrul noetic specific al omului sporit.

De aceea, monahii sporiţi, care nici n-au atins trup de femeie, sunt tatăl-ecou, punând amprenta chipului lor în sute de copii....

Fiecare copil care se naşte *în acest moment* ne poate conţine pe noi – fie prin conexiuni care se stabilesc la nivelul speţei, fie prin impregnare vibratorie, dacă eşti sporit spiritual. Iată un adevăr care să-ţi dezvăluie adevărata amploare a fiinţei tale, adevărata participare la eternitatea speţei.

O mamă, al cărei băiat a fost omorât, a întrebat: "Există oare reîncarnare, să am speranţă că-mi reîntâlnesc fiul?"

Un cunoscător i-a răspuns: "Tot nu l-ai recunoaşte. El ar fi străinul de pe stradă. Câtă apropiere ai putea simţi? Există o filiaţie universală, rudenia; dar există mai ales conexiuni nevăzute, participaţia." (p.302-303)

selecţie de Răzvan A. Petre

28 septembrie 2016

< Sus >

P.S. Cunoscutul scriitor Vasile Andru a încetat din viaţă în cursul zilei de vineri, 21 octombrie (la nicio lună de la publicarea acestei selecţii, de parcă am presimţit că este momentul unui omagiu!). Era renumit atât ca prozator, o figură oarecum excentrică

a optzecismului, cât şi ca "maestru spiritual", "iniţiat", popularizator de yoga şi al isihasmului. Avea 74 de ani.